

РЕШЕНИЕ

№ 4789

гр. София, 12.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 02.11.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Мадлен Петрова
Миглена Недева

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Балев, като разглежда дело номер **5994** по описа за **2012** година докладвано от съдия Миглена Недева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно – процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл.14, ал.3 от Закона за собствеността и ползването на земеделските земи /ЗСПЗЗ/.

Образувано е по касационна жалба на Т. В. С., К. Г. Б., Л. К. Й., Г. К. Г., Й. С. К., Г. С. Г., С. С. Х., Н. М. Ц., С. М. Ф.-Крака, чрез общия им пълномощник адв. Ж., срещу Решение № I-40-213 от 23.04.2012 г. на Софийски районен съд, 40-ти състав по дело № 32396 / 2011 г., в частта му, с която е ОСТАВЕНА БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ като недопустима жалба срещу Решение № 237 / 22.03.2000 г. на Поземлена комисия „М.“, както и в частта, с която е ОСТАВЕНА БЕЗ УВАЖЕНИЕ като неоснователна жалба срещу Решение № 237 / 14.02.1995 г. на Поземлена комисия „М.“, и двете постановени по заявление вх. № 318 / 26.02.1992 г. на наследниците на Т. С. А..

Касаторите, в жалбата, в открито съдебно заседание, както и в представени писмени бележки, чрез адв. Ж. излагат съображения за неправилност на постановеното решение в оспорените му части.

Ответникът по касационната жалба не изразява становище относно нейната допустимост и основателност.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за

неоснователност на жалбата и моли решението на районния съд да бъде оставено в сила.

Касационната жалба е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, предвид обстоятелствата, че е подадена от активно легитимирани лица и в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването на обжалваното съдебно решение.

Административен съд - София град, V-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и събраните по делото доказателства, съобрази доводите и становищата на страните и обсъди както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА страна следното:

По отношение на оспорената част от решението, имаща характер на определение, с която съдът ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ като недопустима жалба срещу Решение № 237 / 22.03.2000 г. на Поземлена комисия „М.“, постановено по заявление вх. № 318 / 26.02.1992 г. на наследниците на Т. С. А., съдът счита жалбата за НЕОСНОВАТЕЛНА, макар и не по изложените в нея аргументи.

Районният съд правилно е установил, че жалбата е просрочена, тъй като е подадена извън посочения в чл.14, ал.3 от Правилника за прилагане на Закона за собствеността и ползването на земеделските земи /ППЗСПЗЗ/ преклузивен 14-дневен срок. Заявлението, по което е образувано административното производство, е подадено от наследника С. Г. Т. и върху решението на ПК има отбелязване, че е получено на ръка от това лице на 24.03.2000 г., удостоверено с подпис на последния, а жалбата е подадена едва на 25.07.2011 г.

В същото време, съдът не е обсъдил обстоятелството, че жалбата е подадена с искане за обявяване на решението за нищожно, което не е обвързано с определен законов срок.

Независимо от горното, като краен резултат решението в тази му част е правилна, доколкото жалбоподателите нямат качеството на заинтересовани страни в административното производство, а оттам и в съдебното производство по оспорване на постановения административен акт.

Закона за собствеността и ползването на земеделските земи е специален закон спрямо действащия З.. Административното правоотношение, което започва по молба на собственика на земеделската земя или на някой от наследниците му търпи отклонение от типичното развитие на правоотношенията визирани в З.. Страни по административното правоотношение по ЗСПЗЗ, респективно правилника за неговото прилагане, са заявителя за възстановяване правото на собственост върху земеделската земя и ОСЗГ. Заинтересовани лица в това правоотношения няма. Основание за този извод е нормата на [чл. 14 ППЗСПЗЗ](#), според която подаденото заявление от един наследник ползва всички останали наследници. Същият извод следва и от нормата на [чл. 14, ал. 1, т. 1 ЗСПЗЗ](#), според която когато с решението се възстановява правото на собственост върху земеделска земя на починал собственик, решението се издава общо за неговите наследници. Правоотношенията между наследниците се уреждат според нормите на Закона за наследството. Освен това за ОСЗГ не съществува типичното задължение в З. да уведомява заинтересованите лица за започналото административно производство. След като такова задължение не съществува, то не може да съществува и задължението за органа на поземлената реформа да уведомява всички наследници за издаваните решения. Освен лицето, което е подало заявление до административния

орган, съответно което е обжалвало пред районния съд отказа му, другите наследници не следва да бъдат конституирани като заинтересовани страни. Законодателят с цел улесняване на наследниците е въвел тази правна възможност за упражняване на чужди права. След като наследниците са избрали един от тях да ги представлява и защитава пред административния орган и пред съда, те не могат впоследствие, всеки един от тях да иска отмяна на влязлото в сила решение по съображения, че неблагоприятното решение има сила и по отношение на тях. Останалите наследници, които не са заявители по образуваната преписка за реституция, не са заинтересовани страни, както пред административния орган в административното правоотношение, а така също и пред съда. Последните могат да встъпят в административното производство или пред съда, но само когато ползват процесуалното правомощие на заявителя, в случай на упражняването му в срок или при започнало производство. В случая закона е допуснал фикция за редовно участие на всички наследници в производствата по Закона за собствеността и ползването на земеделските земи и Правилника за неговото приложение и другите наследници нямат качество на заинтересовани страни и не следва да бъде конституирана, като такава в съдебно-административното производство.

Горното тълкуване е съобразено със специалните разпоредби на ЗСПЗЗ и ППЗСПЗЗ и установената вече съдебна практика по прилагането им, като Решение № 14818 от 6.12.2010 г. на ВАС по адм. д. № 5202/2010 г., IV о., докладчик председателят Ц. С., Определение № 1713 от 19.02.2007 г. на ВАС по адм. д. № 1434/2007 г., IV о., докладчик председателят Н. Докторова, Определение № 7585 от 17.07.2003 г. на ВАС по адм. д. № 3297/2003 г., IV о., докладчик председателят С. С., Определение № 3868 от 24.03.2009 г. на ВАС по адм. д. № 13541/2008 г., IV о., докладчик съдията Т. Х., Решение № 8631 от 21.09.2007 г. на ВАС по адм. д. № 4689/2007 г., IV о., докладчик съдията Н. Докторова, Решение № 3966 от 3.04.2008 г. на ВАС по адм. д. № 12177/2007 г., IV о., докладчик съдията А. К., Решение № 8036 от 17.06.2009 г. на ВАС по адм. д. № 3018/2009 г., IV о., докладчик председателят Н. Докторова и много др.

По изложените аргументи, решението, в часта му, с която е оставена без разглеждане като недопустима жалба срещу Решение № 237 / 22.03.2000 г. на Поземлена комисия „М.“ следва да бъде оставено в сила.

По отношение на оспорената част от решението, с която съдът ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ като неоснователна жалба срещу Решение № 237 / 14.02.1995 г. на ПК „М.“, постановено по заявление вх. № 318 / 26.02.1992 г. на наследниците на Т. С. А., същото като ПРОЦЕСУАЛНО НЕДОПУСТИМО следва да бъде обезсилено.

Съдът се е произнесъл по жалбата без да прецени качеството на жалбоподателите и да отчете, че същите не са заинтересовани страни в него по силата на специалните разпоредби на ЗСПЗЗ и ППЗСПЗЗ, обсъдени подробно по-горе.

В допълнение следва да се отбележи, че сочените от процесуалния представител на касаторите решения по спор по реда на чл.14, ал.4 от ЗСПЗЗ, а именно по гр.д. № 7371 от 2001 г. на СРС, по гр.д. № 991 от 2004 г. на СГС и по гр.д. № 1403 / 2006 г. на ВКС са неотносими към предмета на процесния спор, тъй като касае други имоти по друго заявление на наследници на общия им наследодател Т. С. А., които са били неправилно заявени като собственост преди внасянето им в ТКЗС само на двама от наследниците на същия / на Г. Т. А. и на В. Т. А./. Видно от текста на самото първоинстанционно решение и в предмета на спора изобщо не са се включвали имоти

в м. „Грамадите” и в м. „Вадите”, които са предмет на процесните Решение № 237 / 14.02.1995 г. на Поземлена комисия „М.” и Решение № 237 / 22.03.2000 г. на Поземлена комисия „М.”, постановени по заявление на С. Г. Т. вх. № 318 / 26.02.1992 г. на наследниците на Т. С. А..

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 и ал.3 от АПК, Административен съд София – град, V касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № I-40-213 от 23.04.2012 г. на Софийски районен съд, 40-ти състав по дело № 32396 / 2011 г., в частта му, с която е ОСТАВЕНА БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ като недопустима жалба срещу Решение № 237 / 22.03.2000 г. на Поземлена комисия „М.”.

ОБЕЗСИЛВА Решение № I-40-213 от 23.04.2012 г. на Софийски районен съд, 40-ти състав по дело № 32396 / 2011 г., в частта му, с която е ОСТАВЕНА БЕЗ УВАЖЕНИЕ като неоснователна жалба срещу Решение № 237 / 14.02.1995 г. на Поземлена комисия „М.” и прекратява производството по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.